

[Lorentzen.]

Det kommunistiske lovforslag kan jeg ikke anbefale; det agter mit parti at stemme imod.

Poul Sørensen: Den noget ejendommelige behandling, kommissionen har været ude for, har allerede været berørt. Jeg skal i og for sig ikke beklage mig over det, for der er på den måde taget en arbejdsbyrde fra os, men jeg må have lov til at understrege, at når man har siddet i mange år i dette kommissionsarbejde og, som regeringspartierne ynder at udtrykke det nu, under en særlig aktiv ledelse — og det har den i sandhed været i den sidste tid — er det ret ejendommeligt, at vi ikke i kommissionen har fået forelagt forslaget og haft lejlighed til at behandle det. Jeg skal ikke på nogen måde rette bebrejdelser — tværtimod, jeg højagter og værdsætter det arbejde, kommissionens formand har udført — men jeg må forstå det sådan, at arbejdet på regeringens initiativ blev standset. Vi var enkelte, der — syntes vi selv — gjorde hæderlige forsøg på at opklare, hvad det i virkeligheden var, vi beskæftigede os med på baggrund af det forslag, som nu skulle sendes videre, og jeg kan berette over for det høje ting, at selv angående de mest elementære spørgsmål, som lå på bordet, var der ikke tid til eller mulighed for at få oplysninger. Jeg må naturligvis erkende, at her i tinget har vi nu lejlighed til at få disse oplysninger, idet den højtærede minister, der jo har været hastig og initiativrig — som han altid er det — selvfølgelig vil være i stand til at løse de problemer, som kommissionens ledelse ikke fik tid til at løse for os.

Jeg vil gerne gøre nogle indledende bemærkninger om den store sag, vi her behandler. Det er klart, at vi alle må møde arbejdsløshedsproblemet, som det er i dag, med stor alvor. Ministeren har da også i sin fremsættelsestale meget stærkt understreget, hvor alvorligt det er, ved at anføre, at ledighedsprocenten i december 1956 var 13,65, medens den i december 1957 var steget til 16,03. Ser man på tallene i dag, viser de, at der er en arbejdsløshedsrør på 120.000, hvoraf 76.000 arbejdsmænd. Jeg tør nok sige, at det er en alvorlig baggrund

for en diskussion om arbejdsløshedsproblemet og arbejdsløshedsforsikringen.

Jeg vil gerne understrege det princip, som mit parti gennem årene har stillet sig på, når arbejdsløshedsproblemet og forsikringsproblemet var fremme. Vi har ønsket gensidighed mellem arbejdsløsheds-kasserne. Jeg skal derfor ikke nægte, at jeg med stor glæde i 1950 lagde mærke til, at arbejdsmændenes kongres, hårdt presset af arbejdsmændenes arbejdsløshed, stillede krav om, at man måtte have gensidighed mellem arbejdsløsheds-kasserne. Denne kongresudtalelse var klar og ligetil. På denne baggrund rejste jeg spørgsmålet som socialminister i 1951 og 1952. I 1952 havde jeg en forhandling med fagorganisationerne og med arbejdsløsheds-kassernes ledelse. Beklageligvis blev resultatet, at man afviste en modernisering af arbejdsløsheds-kasserne og afviste at gå med ind i overvejelserne om gensidighed mellem kasserne. Siden da har vi gang på gang rejst spørgsmålet; vi står altså ikke med tomme hænder, når den højtærede minister og regeringspartierne nu i dag kommer til os med et lovforslag om arbejdsløshedsforsikring.

Vi mener, at offentligheden og det høje ting har fuld ret til at tale med om denne sag. Når de årlige udgifter er 291 mill. kr. og tilskuddene til kasserne beløber sig til noget over 180 mill. kr., er det klart, at det er en overordentlig væsentlig del, det offentlige til dette formål skal lægge på bordet hvert år, og derfor er det selvfølgelig rimeligt, at man har hånd i hanke med denne sag.

Det instrument, vi arbejder med, er 64 landsomfattende kasser med 680.000 medlemmer, kasser, der varierer fra 100 medlemmer til over 245.000 medlemmer, og jeg tror, at det efterhånden er gået op for offentligheden, for enhver, der interesserer sig for disse ting, at denne opbygning, denne form ikke er tidssvarende i året 1958. Ser man på vilkårene for de enkelte arbejdere, vil man se, at den enkelte kontingentydelse udgør fra 25 kr. op til 350-365 kr. om året; en uensartethed, som man efter min og mit partis mening selvfølgelig heller ikke fremetter kan bygge på. Hvis man yderligere undersøger vilkårene, vil man se en uensartet arbejdsløshedsprocent, stræk-